

«ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ»

Jostein Gaarder

Εκδόσεις Λιβάνη

Ερ.1)α) Ποια πιστεύεις ότι είναι τα μηνύματα που θέλει να περάσει μέσα από αυτήν την ιστορία και ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν όταν διάβασες το βιβλίο;

Κατά τη γνώμη μου, το συγκεκριμένο βιβλίο, αποτελεί ένα από τα πιο συναρπαστικά και συγκινητικά αναγνώσματα που έχω μελετήσει και διαβάσει. Ειδικότερα, το πρώτο πράγμα που με εντυπωσίασε ιδιαίτερα ήταν ο τρόπος και ο ζήλος με τον οποίο ο πατέρας κυνήγησε το κορίτσι με τα πορτοκάλια, κινώντας γη και ουρανό για να την βρει και να της ανοίξει την καρδιά του. Επιπρόσθετα, το γεγονός ότι ο πατέρας θέλησε ν' αφηγηθεί στον γιο του την περιπέτεια με το κορίτσι με τα πορτοκάλια, μέσα από ένα γράμμα κληρονομιάς, μου δημιούργησε συναισθήματα αγάπης, αφοσίωσης και στοργής. Εκτός αυτού, ιδιαίτερα συναισθήματα κατανόησης καθώς και θαυμασμού, μου προκάλεσε η εμφανής αλλαγή του Γκεόργκ μετά από την ανάγνωση του γράμματος του πατέρα του. Συνειδητοποιούμε λοιπόν, ότι το αγόρι, μετά το γράμμα, έγινε πιο άνετο και ώριμο αφού μπόρεσε να κατανοήσει τα βαθύτερα νοήματα καθώς και τα μηνύματα που ήθελε να του μεταβιβάσει, έντεκα χρόνια πριν, ο ετοιμοθάνατος πατέρας του. Έτσι, τα νοήματα που ο συγγραφέας σκοπεύει να περάσει μέσα από αυτήν την ιστορία είναι πολλά και διαφορετικής σημασίας. Πιο συγκεκριμένα, επιτυγχάνει να μας δείξει, ότι όσες δυσκολίες κι αν βρεθούν στον δρόμο δύο ανθρώπων, άμα υπάρχει θέληση και πίστη, η αγάπη μεταξύ τους θα θριαμβεύσει.

Έτσι, στη συγκεκριμένη ιστορία, η αγάπη και η αφοσίωση του πατέρα και του κοριτσιού με τα πορτοκάλια μπόρεσε να νικήσει όλα τα εμπόδια που εμφανίστηκαν, τα οποία σχετίζονταν κυρίως με το μεγάλο χρονικό διάστημα που πέρασε μέχρι να ξαναβρεθούν. Εκτός από αυτό, ο συγγραφέας είχε ως άμεσο σκοπό να μας δείξει ότι η ζωή μας είναι ένα μονοπάτι το οποίο διαβαίνουμε είτε για μικρό είτε για μεγάλο χρονικό διάστημα. Το μονοπάτι αυτό, βρίθεται από καλές και κακές στιγμές, τις οποίες βιώνουμε προκαθορισμένα. Το βαθύτερο νόημα όμως το οποίο θέλει να μας μεταδώσει το συγκεκριμένο βιβλίο είναι το εξής: ο δρόμος μας στη ζωή αποτελεί μια διαδικασία ευχάριστη και ιερή, την οποία δε θα πρέπει να εγκαταλείπουμε για κανέναν απολύτως λόγο καθώς ο μόνος που μπορεί να μας την αφαιρέσει είναι ο Θεός.

Ερ.1)β) Στο μυθιστόρημα συνυπάρχουν δύο αφηγητές, ο πατέρας και ο γιος και ο ένας δίνει τη σκυτάλη στον άλλο. Ποιος από τους δύο ήρωες σε συγκίνησε ιδιαίτερα, με ποιο από τα λεγόμενά του και γιατί;

Ο ήρωας ο οποίος με συγκίνησε περισσότερο στο συγκεκριμένο βιβλίο είναι ο πατέρας με τον ρόλο του αφηγητή. Ειδικότερα, ο πατέρας, κατά τη γνώμη μου, αφηγείται την ιστορία του με μεγαλύτερο ενδιαφέρον, το οποίο μεταδίδει ύστερα όχι μόνο σε μας αλλά και στον γιο του. Επίσης, ένα από τα λεγόμενά του, το οποίο μου κίνησε ιδιαίτερα το ενδιαφέρον είναι η εκδήλωση της απέραντης αγάπης που έτρεφε για το κορίτσι με τα πορτοκάλια. Η λατρεία του γι' αυτήν ήταν απεριγράπτη, τόσο ώστε την αναζητούσε με κάθε δυνατό μέσο. Εκτός αυτού, την αγάπη αυτήν ήθελε να την μεταδώσει και στον γιο του, ο οποίος θα διαβάσει το γράμμα πολλά χρόνια μετά και, μέσα από αυτό θα ωριμάσει

βιώνοντας με άμεσο τρόπο την νεανική περιπέτεια του πατέρα του. Γενικεύοντας αυτό το παράδειγμα, μπορούμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι ο πατέρας ήταν ένας βαθύτατα συναισθηματικός άνθρωπος, ο οποίος μέσω της εμπειρίας του με το κορίτσι με τα πορτοκάλια, έμαθε πως η ζωή, μας προσφέρει ιδανικές στιγμές αγάπης καθώς και αφοσίωσης, οι οποίες μας ολοκληρώνουν εμπλουτίζοντάς μας ψυχικά με αυτόν τον τρόπο, υπήρξε μια βοήθεια για τον ανήλικο γιο του, ο οποίος, εκτός από τα μαθήματα ζωής που πήρε, ενθαρρύνθηκε να πράξει όπως ο πατέρας του, δηλαδή να εκδηλώσει έμπρακτα τα συναισθήματά του στο κορίτσι που τον ενδιαφέρει.

Ερ.2) Στο ερώτημα αυτό, οι ήρωες του βιβλίου δίνουν αργότερα τη δική τους απάντηση. Πώς κι εσύ με τη σειρά σου θα απαντούσες στο φιλοσοφικό αυτό ερώτημα και με ποιον τρόπο θα δικαιολογούσες την επιλογή σου;

Προσωπικά, στο φιλοσοφικό ερώτημα, θα απαντούσα με άμεσο, αλλά ουσιαστικό τρόπο. Πιο συγκεκριμένα, πιστεύω πως η ζωή είναι η προέλευση, αλλά και ο προορισμός όλων μας. Επιπρόσθετα, θα επέλεγα να ζήσω σε αυτόν τον κόσμο με τα θαύματα, αλλά και τις αδυναμίες του έστω και για πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Είναι πια δεδομένο ότι το μονοπάτι του θανάτου, το οποίο όλοι μας κάποτε θα διαβούμε. Είναι δυσάρεστο και μας προκαλεί θλίψη. Παρ' όλα αυτά, ισχύει ότι είναι προτιμότερο να ζήσουμε την ευτυχία και τις χαρές που μας προσφέρει η ζωή αλλά και τη δυστυχία του αναπόδραστου θανάτου, παρά να παραιτηθούμε από αυτόν τον αγώνα, απλά και μόνο επειδή δε μας αρέσουν ή δε συμβιβάζομαστε με τους κανόνες αυτού του παιχνιδιού. Επιπλέον, πιστεύω βαθιά πως θα έκανα αυτήν την επιλογή τελικά μιας και η

ζωή είναι η ύψιστη και σημαντικότερη αξία ενός ανθρώπου. Μέσω αυτής, ο καθένας από εμάς ολοκληρώνεται τόσο ψυχικά όσο και ηθικά. Ειδικότερα, οι άνθρωποι οι οποίοι πιθανόν να επέλεγαν τη δειλία, δηλαδή να μην είχαν ζήσει ποτέ, μόνο και μόνο επειδή φοβούνται τη μοιραία κατάληξη είναι σα να παραιτούνται από την ίδια τη ζωή. Κατά τη γνώμη μου, είναι σαφώς πιο επιθυμητό για τους δειλούς, οι οποίοι φοβούνται να προσπαθήσουν, αφού πιστεύω πως είναι προτιμότερο να μην προσπαθήσεις καθόλου για κάτι εάν δεν το θέλεις πραγματικά. Με αυτόν τον τρόπο, η θέλησή μας για ζωή, μας δίνει αυτήν την ευκαιρία, να ζήσουμε δηλαδή έστω και για λίγο, και μερικές φορές μας ανεβάζει μέχρι και στο βάθος της επιτυχίας. Τέλος, μπορούμε να συμπεράνουμε εύκολα πως το μονοπάτι της ύψιστης αυτής αξίας που ονομάζεται ζωή, είναι ένα παιχνίδι στο οποίο πρέπει να «νικήσουμε» φτάνοντας στον τερματισμό, που είναι η λύτρωση, η ανάπαυση στην αγκαλιά του Κυρίου. Όμως, οφείλουμε να παίρνουμε μέρος σε αυτό, αντί να διστάζουμε να το επιχειρήσουμε από την αρχή επιδεικνύοντας φόβο και δειλία.

Αντώνης Καντζάβελος, Γ2 Γυμνασίου